

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11CoCsp/59/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2116215180
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 10. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Silvia Hýbelová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:2116215180.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Silvie Hýbelovej a členov Mgr. Fedora Benku a Mgr. Kataríny Arnouldovej, v spore žalobcov: 1/ A. B., nar. XX.X.XXXX, C. XXXX/X, XXX XX D., 2/ E. B., nar. XX.X.XXXX, C. XXXX/X, XXX XX D., 3/ F. G., nar. XX.X.XXXX, C. XXXX/X, XXX XX D., 4/ H. I., nar. XX.X.XXXX, C. XXXX/X, XXX XX D., 5/ B. E., nar. X.X.XXXX, C. XXXX/X, XXX XX D., 6/ B. E., nar. XX.X.XXXX, C. XXXX/X, XXX XX D., 7/ E. J., nar. XX.X.XXXX, C. XXXX/X, XXX XX D., 8/ H. J., nar. XX.X.XXXX, C. XXXX/X, XXX XX D., 9/ B. K., nar. X.XX.XXXX, C. XXXX/X, XXX XX D., 10/ B. L., nar. XX.X.XXXX, C. XXXX/X, XXX XX D., 11/ E. L., nar. X.X.XXXX, C. XXXX/X, XXX XX D., 12/ J. J., nar. X.X.XXXX, C. XXXX/X, XXX XX D., 13/ E. J., nar. X.X.XXXX, C. XXXX/X, XXX XX D., 14/ Bytové družstvo so sídlom v Trnave, IČO: 00175480, Beethovenova 26, 917 01 Trnava, 15/ E. M., nar. XX.X.XXXX, C. XXXX/X, XXX XX D., 16/ N. J., nar. XX.X.XXXX, C. XXXX/X, XXX XX D., 17/ H. J., nar. XX.X.XXXX, C. XXXX/X, XXX XX D., 18/ N. K., nar. XX.X.XXXX, C. XXXX/X, XXX XX D., 19/ H. E., nar. XX.X.XXXX, C. XXXX/X, XXX XX D., 20/ C. G., nar. XX.X.XXXX, G. XXX/XXX, XXX XX O. B. D., 21/ B. J., nar. XX.X.XXXX, C. XXXX/X, XXX XX D., 22/ P. Q., nar. XX.X.XXXX, C. XXXX/X, XXX XX D., 23/ M. Q., nar. XX.X.XXXX, C. XXXX/X, XXX XX D., 24/ R. O., nar. XX.X.XXXX, C. XXXX/X, XXX XX D., 25/ S. T., nar. XX.X.XXXX, T. XXXX/X, XXX XX D., 26/ P. U., nar. X.X.XXXX, C. XXXX/X, XXX XX D., 27/ E. S., nar. XX.XX.XXXX, C. XX, XXX XX D., 28/ E. C., nar. XX.XX.XXXX, C. XXXX/X, XXX XX D., 29/ N. K., nar. XX.X.XXXX, C. XXXX/X, XXX XX D., 30/ O. C., nar. XX.X.XXXX, D. D. U. XXXX/XX, XXX XX D., 31/ A. K., nar. XX.X.XXXX, C. XXXX/XX, XXX XX D., 32/ Q. K., nar. X.XX.XXXX, C. XXXX/XX, XXX XX D., 33/ E. K., nar. XX.X.XXXX, C. XXXX/X, XXX XX D., 34/ E. F., nar. XX.X.XXXX, C. XXXX/X, XXX XX D., 35/ E. Q., nar. XX.XX.XXXX, C. XXXX/X, XXX XX D., 36/ C. Q., nar. XX.X.XXXX, C. XXXX/X, XXX XX D., 37/ L. J., nar. XX.X.XXXX, K. E. A. P. XX, XXX XX J. D., 38/ C. P., nar. XX.X.XXXX, J. XX, XXX XX D., 39/ O. P., nar. XX.XX.XXXX, H. B. XX, XXX XX D., 40/ V. S., nar. XX.X.XXXX, C. XXXX/X, XXX XX D., 41/ K. S., nar. XX.X.XXXX, C. XXXX/X, XXX XX D., 42/ E. P., nar. X.X.XXXX, XXX XX B. U. XX, 43/ C. D., nar. X.X.XXXX, C. XXXX/X, XXX XX D., 44/ E. O., nar. XX.X.XXXX, C. XXXX/X, XXX XX D., 45/ R. O., nar. XX.X.XXXX, C. XXXX/X, XXX XX D., 46/ H. D., nar. XX.X.XXXX, C. XXXX/X, XXX XX D., 47/ E. D., nar. XX.X.XXXX, C. XXXX/X, XXX XX D., 48/ A. B., nar. XX.X.XXXX, C. XXXX/X, XXX XX D., 49/ C. B., nar. XX.X.XXXX, C. XXXX/X, XXX XX D., 50/ W. Q., nar. XX.X.XXXX, C. XXXX/X, XXX XX D., 51/ H. Q., nar. XX.X.XXXX, C. XXXX/X, XXX XX D., 52/ N. N., nar. X.XX.XXXX, T. G. XXXX/XX, XXX XX D., 53/ E. M., nar. XX.X.XXXX, C. XXXX/X, XXX XX D., 54/ C. M., nar. XX.XX.XXXX, C. XXXX/X, XXX XX D., 55/ B. M., nar. X.X.XXXX, C. XXXX/X, XXX XX D., 56/ R. M., nar. X.X.XXXX, C. XXXX/X, XXX XX D., 57/ C. P., nar. X.X.XXXX, C. XXXX/X, XXX XX D., 58/ E. P., nar. XX.XX.XXXX, C. XXXX/X, XXX XX D., 59/ E. Q., nar. XX.XX.XXXX, C. XXXX/X, XXX XX D., 60/ Q. S., nar. XX.X.XXXX, C. XXXX/XX, XXX XX D., 61/ Q. S., nar. X.XX.XXXX, M. XX, XXX XX D., 62/ V. E., nar. X.X.XXXX, C. XXXX/X, XXX XX D., 63/ M. Q., nar. XX.XX.XXXX, C. XXXX/X, XXX XX D., 64/ C. Q., nar. XX.X.XXXX, C. XXXX/X, XXX XX D., 65/ C. E., nar. X.X.XXXX, C. XXXX/X, XXX XX D., 66/ D. P., nar. XX.X.XXXX, XXX XX G. J. U. XXX, 67/ R. L., nar. XX.X.XXXX, C. XXXX/X, XXX XX D., 68/ B. G., nar. XX.X.XXXX, C. XXXX/X, XXX XX D., 69/ F. G., nar. X.X.XXXX, C. XXXX/X, XXX XX D., 70/ C. E., nar. XX.X.XXXX, C. XXXX/X, XXX XX D., všetci v zastúpení: Bytové družstvo so sídlom v Trnave, IČO: 00175480, Beethovenova 26, 917 01 Trnava, všetci zastúpení: UNITED LAWYERS, advokátska kancelária, s. r. o, Mliekarenská 2, 821 09 Bratislava, IČO: 36 662 291, proti žalovanému: Prima banka Slovensko, a. s., Hodžova 119, 010 11 Žilina, IČO: 31 575 951, o vydanie bezdôvodného obohatenia, o odvolaní žalobcov proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 14. júna 2021, č.k. 32C/39/2017-315, takto

rozhodol:

Odvolačný súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku II. a závislom výroku III. potvrdzuje.

Žalovaný má voči žalobcom 1/ až 70/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

Súd prvej inštancie rozsudkom napadnutým odvolaním zastavil konanie v časti o zaplatenie 1.958,23 eur s 5% ročným úrokom z omeškania od 24.6.2016 do zaplatenia (výrok I.), vo zvyšnej časti žalobu zamietol (výrok II.) a rozhodol, že žalovaný má voči žalobcom 1/ až 70/ nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% (výrok III.). Z odôvodnenia rozsudku vyplynulo, že žalobcovia sa žalobou podanou na súd prvej inštancie dňa 30.6.2016 domáhali na žalovanom zaplatenia sumy 9.283,20 eur s 5% ročným úrokom z omeškania od 24.6.2016 do zaplatenia. Dôvodili, že dňa 2.10.2006 uzavreli žalobcovia a žalovaný Zmluvu o terminovanom úvere s dohodnutými podmienkami a to druhom úrokovej sadzby: revizibilná, základná úroková sadzba je hodnota 6 mesačného BRIBOR, úrokové rozpätie je 1,0% p.a., celková revizibilná úroková sadzba je hodnota 6 mesačného BRIBOR + úrokové rozpätie 1,0% p.a.. Žalovaný dňa 8.6.2011 adresoval žalobcovi Oznámenie o zvýšení úrokového rozpätia, informoval žalobcu, že v súlade s bodom 5.5 Zmluvy sa mení dňom 1.7.2011 úrokové rozpätie na 2,5% p.a.. Oznámenie neobsahovalo odôvodnenie. Dňa 27.1.2016 odoslali žalobcovia sťažnosť na postup a žiadosť o preskúmanie postupu žalovaného pri výkone bankových činností adresovanú NBS, ktorá doručila právnomu zástupcovi žalobcov stanovisko, s ktorým sa žalobcovia v plnom rozsahu stotožňujú a majú za to, že postup žalovaného, ktorým zmenil úrokovú sadzbu v dôsledku údajnej zmeny miery rizika klienta, je v rozpore s právnymi predpismi. Ustanovenie ods. 5.5. a 12.1.1.1. spotrebiteľskej zmluvy predstavujú neprijateľné podmienky, preto sú neplatné. Žalobcovia poukázali na konanie vedené na KS v Žiline, sp.zn. 7Co/563/2015. Majú za to, že žalovaný sa zvýšením úrokovej sadzby bezdôvodne obohatil o rozdiel, ktorý by žalobcovia zaplatili na úrokoch bez zvýšenia úrokového rozpätia, t.j. sumou 5.949,45 eur a sumou, ktorú žalobcovia žalovanému skutočne zaplatili po jej zvýšení, teda sumou 15.232,65 eur do 15.6.2016. Žalovaný tak získal majetkový prospech bez právneho dôvodu, resp. plnením z neplatného právneho úkonu vo výške 9.283,20 eur, preto je povinný toto bezdôvodné obohatenie vydať. Na jeho vydanie žalovaného vyzvali písomnou výzvou zo dňa 15.6.2016. Keďže žalovaný bezdôvodné obohatenie nevydal, odo dňa nasledujúceho, teda od 24.6.2016, je povinný zaplatiť aj úrok z omeškania 5% ročne. Žalovaný namietal, že predmetný spor nie je sporom zo spotrebiteľskej zmluvy, preto súd prvej inštancie nie je miestne príslušný. Vlastníkov bytov zastupoval správca, takže nie je možné ich považovať za slabšiu stranu. Poukazoval tiež na nedostatok splnomocnenia, keďže žalobcami sú vlastníci bytov, ktorí prostredníctvom správcu udělili splnomocnenie správcovi a ten splnomocnil advokáta na zastupovanie v konaní. Žalovaný má za to, že je nevyhnutné, aby každý zo žalobcov splnomocnil advokáta na zastupovanie v konaní. Namietal aj nedostatok právomoci súdu SR, keď žalobcovia prijali návrh na uzavretie rozhodcovskej zmluvy. Keďže sa nejedná o spotrebiteľskú zmluvu, neprináleží súdu skúmať ani vysloviť neprijateľnosť dojednaných zmluvných podmienok. Peňažný nárok žalobcov vychádza z domnelého porušenia vybraných zmluvných ustanovení, ktoré nemožno posudzovať podľa predpisov upravujúcich poskytovanie spotrebiteľského úveru. Stanovisko NBS považuje za irelevantné a nemožno naň prihliadať. Žalovaný vzniesol námietku premlčania. Správcovi oznámil, že od 1.7.2011 mení úrokové rozpätie na 2,5% ročne a celková úroková sadzba tak bude predstavovať hodnotu 6 mesačný EURIBOR + 2,5% ročne. Nárok na zaplatenie peňažnej sumy je nedôvodný a premlčaný, keď žaloba bola súdu doručená 30.6.2016, pričom bezdôvodné obohatenie žiada vydať za obdobie od 1.7.2011 do 15.6.2014, teda žaloba bola podaná po uplynutí subjektívnej dvojročnej lehoty na vydanie plnenia. Zmena úrokovej sadzby nebola vykonaná svojvoľne, žalovaný mal na zmenu legitímny nárok pri zmene miery rizika klienta, ku ktorej došiel v rámci interného prehodnotenia komplexných ukazovateľov návratnosti úveru. Zmluva nedefinuje pojem zmena miery rizika klienta, avšak je potrebné tento pojem interpretovať v zmysle normatívnej regulácie činností bankových subjektov, ako aj v zmysle bankovej praxe. V rámci internej politiky bankových inštitúcií

existujú metódy zisťovania miery rizika klienta. Žalobcovia poukazovali na uznesenie Krajského súdu v Žiline, sp.zn. 10NcC/11/2017, ktorým rozhodol o miestnej príslušnosti tunajšieho súdu. Jasne uviedol, že žalobcovia majú v konaní postavenie spotrebiteľov bez ohľadu na zákonné zastúpenie pri uskutočnených záväzkoch. K námietke premlčania žalobcovia uviedli, že až dorúčením stanoviska NBS zo dňa 28.4.2016 sa dozvedeli, že žalovaný sa na ich úkor bezdôvodne obohacuje. Poukázali na rozsudok Krajského súdu v Žiline, sp.zn. 7Co/563/2015, ktorý uznal konanie žalovaného v rozpore s platným právnym poriadkom. Žalovaný namieta, že sa žalobcovia dozvedeli o zvýšení úrokovej sadzby až zo stanoviska NBS. Ak správca zistil zmenu výšky splátky úveru údajne po uplynutí 3 rokov, je to možné považovať za podstatné porušenie povinnosti správcu. Žalobcovia podaním doručeným súdu dňa 28.12.2018 navrhovali zmenu účastníkov konania na strane žalobcu tak, že by na miesto žalobcov do konania vstúpil správca. Súd uznesením zo dňa 13.10.2020 návrh na zmenu účastníkov konania zamietol. Podaním doručeným súdu dňa 19.6.2020 žalobcovia navrhovali zmenu žaloby spočívajúcu v rozšírení žaloby o ďalšie obdobie tak, že žiadali žalovaného zaplatiť žalobcom sumu 9.942,20 eur s úrokom z omeškania 5% ročne zo sumy 7.324,97 eur od 24.6.2016 do zaplatenia a zo sumy 2.617,23 eur odo dňa nasledujúceho po doručení návrhu na zmenu žaloby žalovanému. Na pojednávaní žalobcovia zobrali žalobu v časti o zaplatenie 1.958,23 eur späť a to bezdôvodné obohatenie za obdobie od 1.7.2019 do podania žaloby. Za obdobie do podania žaloby sa domáhajú zaplatenia len sumy 7.324,97 eur a za obdobie po podaní žaloby do 20.5.2020 sumy 2.617,23 eur. Súd uznesením pripustil zmenu žaloby. Právne súd prvej inštancie vec posúdil podľa § 497, § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka, § 2 písm. a), b), § 1 ods. 2 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch, podľa § 2 ods. 1 písm. a), b), § 23a ods. 1 zákona č. 634/1992 o ochrane spotrebiteľa, podľa § 52, § 53, § 879j OZ, podľa § 451 ods. 1, 2 OZ, podľa § 8b ods. 1, ods. 3, § 9 ods. 2 zákona č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov. Po vykonanom dokazovaní zistil, že medzi stranami sporu nebolo sporné, že medzi správcom a žalovaným došlo k uzavretiu zmluvy o termínovanom úvere, že žalovaný v roku 2011 v zmysle čl. 5.5 Zmluvy zvýšil úrokové rozpätie a že toto oznámil správcovi. Zo Zmluvy o termínovanom úvere č. 06/038/06 zo dňa 2.10.2006 vyplýva, že Bytové družstvo so sídlom v Trnave zastúpené W. X. V., prokuristom, a žalovaný ako banka (Dexia banka Slovensko, a.s.) uzavreli zmluvu o úvere, na základe ktorej žalovaný sa zaviazal poskytnúť klientovi úver 5.000.000,- Sk za účelom rekonštrukcie strechy a zateplenia obvodového plášťa bytového domu. Úročenie úveru bolo dojednané v bode 2.2.4. zmluvy, keď celková revizibilná úroková sadzba je hodnota 6 mesačného BRIBOR + úrokové rozpätie 1% ročne a mení sa podľa pravidiel stanovených v bodoch 5.4, 5.5. a 5.6. zmluvy. V bode 5.5. zmluvy je obsiahnuté dojednanie o tom, že banka má právo adekvátnym spôsobom meniť úrokovú sadzbu v prípade, ak dôjde k zmene miery rizika klienta, ktorá môže súvisieť predovšetkým so zmenou ratingu klienta stanoveného bankou, alebo so zmenou rizikovej váhy klienta podľa pravidiel stanovených NBS. Príslušnú zmenu úrokovej sadzby je banka oprávnená uskutočniť automaticky bez dodatkov k úverovej zmluve. Banka predmetnú zmenu v primeranej lehote oznámi klientovi. Z listu Dexia banka Slovensko, a.s. zo dňa 8.6.2011 adresovaného správcovi, ktorý doložili žalobcovia k žalobe vyplýva, že ním banka oznamuje správcovi, že v súvislosti s bodom 5.5. úverovej zmluvy banka pristúpila k zmene úrokového rozpätia na 2,5% ročne s tým, že táto zmena bude realizovaná odo dňa 1.7.2011 a celková úroková sadzba bude predstavovať hodnotu 6 mesačného EURIBORU + 2,50 % p.a.. Dlužníkmi z úverovej zmluvy sú jednotliví vlastníci bytov v predmetnom bytovom dome, tak ako to vyplýva aj zo súčasného znenia § 24a zákona o spotrebiteľských úveroch, kým správca je ich zákonným zástupcom. Žalobcovia teda majú postavenie spotrebiteľov. Na strane dlžníka tak vystupovali spotrebiteľia, ktorým nebol úver poskytnutý v rámci obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Na uvedenom nič nemení skutočnosť, že za nich konal správca bytového domu. Súd poukazuje na aktuálne znenie ustanovenia § 52 ods. 2 OZ, ktoré sa v zmysle rozhodnutia NS SR, sp.zn. 3MCdo 14/2014 vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred jeho účinnosťou. V zmysle prechodných ustanovení k zákonu č. 568/2007 Z.z., ktorým bol novelizovaný OZ sa nová právna úprava OZ, ktorá za spotrebiteľskú zmluvu považuje aj zmluvu uzavretú podľa Obchodného zákonníka, použije aj na právne vzťahy vzniknuté pred 1.1.2008. Súd mal za to, že je daná aj právomoc súdu konať v uvedenej veci a to s prihliadnutím na to, že predmetnú rozhodcovskú doložku súd považoval za neplatnú v zmysle § 37 ods. 1 OZ. Poukázal, že rozhodcovský súd s uvedeným názvom „Stály rozhodcovský súd Asociácie bánk“ v čase vzniku úverového vzťahu neexistoval, z ktorého dôvodu je uvedené dojednanie nezrozumiteľné, a preto neplatné. Pokiaľ ide o miestnu príslušnosť súdu, tak táto bola daná ustanovením § 87 písm. f) OSP v znení účinnom do 30.6.2016, v zmysle ktorého popri všeobecnom súde odporcu je na konanie príslušný aj súd, v obvode ktorého má bydlisko spotrebiteľ, ak ide o spor zo spotrebiteľskej zmluvy. Na uvedenom nič nemení to, že v konaní sa neuplatňuje nárok na plnenie zo zmluvy, ale uplatňuje sa nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, keďže tento nárok so spotrebiteľskou zmluvou nepochybne priamo súvisí. Pokiaľ ide o subjekt, ktorý je oprávnený žiadať

vydanie bezdôvodného obohatenia, týmto nie je len správca, kde súd poukazuje na nález ÚS SR, č.k. II. ÚS 302/2019, v ktorom súd uviedol, že z uvedeného nazerania na hmotnoprávne a procesné postavenie vlastníkov bytov ako aj správcu v posudzovanej veci vyplýva, že nositeľmi hmotného práva, o ktorom sa koná, boli podľa predošlej ako aj aktuálnej právnej úpravy vlastníci bytov. Správca vždy bol a je len zástupcom. Zmenou právnej úpravy správca len nadobudol procesné právo popri vlastníkoch bytov tento hmotnoprávny nárok vlastníkov bytov uplatňovať vo vlastnom mene. Pokiaľ ide o znenie bodu 5.5 zmluvy, súd ho považoval za určité a zrozumiteľné a teda v tomto smere za platne dojednané. Zo znenia bodu 5.5 vyplýva, že žalovaný je oprávnený jednostranne meniť úrokovú sadzbu, ak dôjde k zmene jej finančných nákladov, alebo k zmene miery rizika klienta, ktorá môže súvisieť predovšetkým so zmenou ratingu klienta stanoveného bankou alebo so zmenou rizikovej váhy klienta podľa pravidiel stanovených NBS. Správca ako profesionál v danej oblasti má dostatok vedomostí a skúseností na porozumenie obsahu zmluvných dojednaní. Z tohto ustanovenia je zrejmé, že správca si musel byť vedomý toho, že banka môže jednostranne zmeniť úrokovú sadzbu v stanovených prípadoch. Tejto vedomosti zodpovedalo jazykové vyjadrenie ustanovenia, predchádzajúce rokovania banky a správcu o uzavretí zmluvy, vrátane jej pripomienkovania, ako aj následné správanie sa, keď správca aplikáciu uvedeného ustanovenia zo strany banky akceptoval. Z predložených zápisníc o výsluchu svedka W. V. vyplýva, že s Dexiou bol uzavretý väčší počet zmlúv, zúčastňoval sa rokovaní pred uzavretím týchto zmlúv, s prvými zmluvami sa viacej pohrali, dohadovali sa o úverových podmienkach, o výške úrokov, bolo viacej jednaní, tie ostatné zmluvy boli opisy predchádzajúcich zmlúv, týmto sa toľko nevenovali. Mal však pripomienky, ktoré potom prednášali, čítal celú zmluvu, boli im vysvetlené ustanovenia na tých jednaniach, ktoré im neboli jasné. Svedok uviedol, že nejasné ustanovenia si vysvetlili, aj problémové veci, takže pred podpisom nepovažoval žiadne ustanovenie za neurčité. Žalobcovia uvádzali, že ustanovenie bodu 5.5 je neprijateľnou zmluvnou podmienkou a to ajs prihladením na stanovisko NBS a rozsudok Krajského súdu v Žiline, sp.zn. 7Co/563/2015. Stanovisko NBS pre súd ani nie je záväzná, navyše NBS sa nevyjadruje k bodu 5.5 zmluvy, ale iba k bodu 12.1.1.1 zmluvy. Rozsudok Krajského súdu v Žiline, na ktorý poukazujú, je na prejednanú vec neaplikovateľný, vychádza z iných skutkových okolností, v konaní nebola posudzovaná zmluva o termínovanom úvere, ale zmluva o poskytnutí úveru s odkladacou podmienkou, do splnenia ktorej sa poskytnutý úver nepovažoval za hypotekárny, v ktorej ako dlžníci vystupovali obyčajné fyzické osoby bez zastúpenia. Navyše znenie bodov 4.6, na ktoré poukazuje rozsudok KS Žilina a 5.5 zmluvy v prejednávanej veci, ani nie je totožné. V zmysle § 53 ods. 3 písm. i) OZ účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy sa za neprijateľnú podmienku považujú ustanovenia zmluvy, ktoré umožňujú dodávateľovi jednostranne zmeniť zmluvné podmienky bez dôvodu dohodnutého v zmluve. Sporné ustanovenie zmluvy toto dodávateľovi neumožňuje. Súd posúdil neprijateľnosť tejto podmienky aj z pohľadu všeobecnej klauzuly, teda či nejde o ustanovenie spôsobujúce značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Banky sú povinné stanovovať podmienky úverov tak, aby zohľadňovali rizikovosť kapitálu. Preto je v bankovej praxi bežné, že úverové zmluvy obsahujú podmienky umožňujúce zvýšenie úroveňovej sadzby zo strany banky. Posudzovanie miery rizika klienta je komplexný proces banky, ktorý je už v súčasnosti vykonávaný technickými prostriedkami s použitím umelej inteligencie, pričom z dôvodu komplexnosti posudzovania má súd za to, že nie je možné požadovať od žalovaného, aby uviedol konkrétny dôvod zvýšenia miery rizika klienta. Zvýšenie miery rizika vyplynulo z finančnej krízy, rastúcej nezamestnanosti a zvýšenia veku obyvateľov. Súd prihliadol aj na čl. 5.7 zmluvy, v zmysle ktorého je klient oprávnený jedenkrát za kalendárny rok požiadať banku o prehodnotenie miery jeho rizika a s tým súvisiace prehodnotenie úroveňovej sadzby, čo však žalobcovia nikdy neurobili. Súd prihliadol aj na kontraktálny proces pred uzavretím zmluvy. Zo zápisníc o výpovediach svedkov pána Q., ktorý bol zamestnancom žalovaného, W. V., ktorý bol prokuristom správcu, vyplýva, že znenie každej úverovej zmluvy bolo predmetom dojednávania banky a správcu, pričom správca mal pri kontraktálnom procese aj pomoc práva znalejšej osoby. Správca ako odborne spôsobilá osoba mal možnosť ovplyvniť obsah zmluvy a to vrátane sporného čl. 5.5 zmluvy, ktorý tak súd považoval za individuálne dojednaný. Súd má ďalej za to, že o neprijateľnú zmluvnú podmienku nejde aj z dôvodu, že v prípade úroku možno hovoriť o cene plnenia, pričom v zmysle § 53 ods. 2 OZ účinného v čase uzavretia zmluvy sa ustanovenie o neprijateľných podmienkach nevzťahuje na predmet plnenia alebo cenu. Navyše ustanovenie bodu 5.5 umožňuje zmenu úroveňovej sadzby aj v prospech spotrebiteľa a preto tu chýba značná nerovnováha. K námietke premlčania súd uviedol, že časť nároku sa javí ako premlčaná, keďže však súd dospel k záveru, že nárok je nedôvodný, žalovaný sa bezdôvodne neobohatil, bolo by nadbytočné podrobne sa zaoberať otázkou premlčania nároku. V prejednávanej veci by nebolo možné aplikovať desaťročnú objektívnu premlčaciu dobu, pretože konaní nebol preukázaný úmysel žalovanej bezdôvodne sa obohatiť, keď zvýšenie úroveňového rozpätia malo základ priamo v zmluve a tiež by súd nepovažoval námietku premlčania za rozpornú

s dobrými mravmi, keďže neboli preukázané žiadne výnimočné okolnosti prípadu, ktoré by odôvodňovali na premlčanie neprihliadnuť. V prejednávanom prípade súd vychádzal tiež zo skutočností, že nový vlastník bytu prevodom bytu do svojho vlastníctva nadobúda práva a povinnosti s bytom spojené, pričom poukázal na § 8 ods. 7 zákona o vlastníctve bytov, v zmysle ktorého nového vlastníka bytu zaväzujú aj právne úkony týkajúce sa domu, spoločných častí domu a zariadení domu. Vlastníci bytov tak tvoria nútené spoločenstvo, pričom pre úspech v spore je potrebná účasť všetkých aktuálnych vlastníkov bytov. Súd mal z predloženého výpisu z listu vlastníctva za preukázané, že ako žalobcovia nevystupujú všetci aktuálni vlastníci bytov. Keďže žalobcami neboli ku dňu vyhlásenia rozsudku všetci vlastníci bytov v bytovom dome, hoci suma bezdôvodného obohatenia by v prípade úspechu v konaní patrila do fondu prevádzky, údržby a opráv, aj z tohto dôvodu bolo potrebné žalobu zamietnuť. Keďže žalobcovia vzali žalobu späť v časti o zaplatenie 1.958,23 eur s príslušným úrokom z omeškania, žalovaný s čiastočným späťvzatím žaloby súhlasil, súd konanie v príslušnej časti v súlade s § 145 ods. 2 CSP zastavil. V zostávajúcej časti súd žalobu zamietol z dôvodu, že plnenie úrokov žalobcami po zvýšení úrokového rozpätia nepredstavuje bezdôvodné obohatenie, žalovaný bol oprávnený zvýšiť úrokové rozpätie, čl. 5.5 zmluvy nie je neprijateľnou zmluvnou podmienkou a dôvodom na zamietnutie bol aj nedostatok aktívnej vecnej legitímácie. O trovách konania súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a § 256 ods. 1 CSP, keď žalobcovia procesne zavinieli zastavenie konania, keď čiastočne zobrali žalobu späť bez zavinenia žalovaného a vo zvyšnej časti bol žalovaný plne úspešný, čo znamená jeho nárok na náhradu účelne vynaložených trov v plnom rozsahu. Súd nezistil žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré by žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie podali odvolanie žalobcovia a to v súlade s ust. § 365 ods. 1 písm. f), písm. h) a písm. d) CSP. Uviedli, že v zmysle ust. § 365 ods.2 CSP podávajú odvolanie aj proti uzneseniu zo dňa 13.10.2020, ktoré má vadu a táto mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej. Dôvodili, že súd v odôvodnení nesprávne konštatuje, že žalobu podali samotní vlastníci, čo nie je pravda. Žalobu podal sám správca, ak by žalobu podali vlastníci samostatne, neobsahovala by zastúpenie správcou v zmysle v čase podania platného znenia ZoVB. Plnú moc by zároveň udělili vlastníci, čo však v tomto prípade tiež nie je pravdivé, nakoľko plnú moc na konanie udělil správca. Súd v odôvodnení konštatuje, že znenie bodu 5.5 zmluvy považuje za určité, zrozumiteľné a teda v tomto smere za platne dojednané. Uvedený právny záver považujú žalobcovia za nesprávny. Súd sa nevenoval neprijateľnosti zmluvnej podmienky, nezaoberal sa ani zrozumiteľnosťou a určitosťou čl. 5.5, zmluvu vykladal a to i napriek tomu, že súd konštatuje, že sa jedná o spotrebiteľský vzťah, súd sa však obširne zaoberal aplikáciou výkladového pravidla zachovania platnosti právneho úkonu, pričom platnosť celej zmluvy nikto nespochybňoval, žalobca spochybňoval platnosť len ustanovenia čl. 5.5. Súd neaplikoval na vec § 24a zákona č. 129/2010 Z.z., ani zákon č. 129/2010 Z.z. v žiadnom prípade nemoderuje z dôvodu zákonného zastúpenia správcou spotrebiteľský prvok a postavenie spotrebiteľov, čo súd uvádza ako jeden z hlavných argumentov zamietnutia žaloby. Sám W. V. uviedol, že nevedel, že banka môže zmeniť úrokové rozpätie a to trikrát. Súd neaplikoval § 53d OZ, nezaoberal sa ani názormi vyšších súdnych autorít, rozsudkom NS SR, sp.zn. 6Cdo 127/2017 uznesením Ústavného súdu SR, sp.zn. III.ÚS 124/2020 pričom poukázali na argumentáciu menovaných súdov, v ktorom mu súdy vyhlásili zmluvnú podmienku za neprijateľnú. Súd neaplikoval § 305 ods. 2 a 3 CSP a § 306 CSP na prejednávaný prípad. Neposúdil článok 5.5 s ohľadom jeho neurčitosti a nezrozumiteľnosti podľa § 37 ods. 1 OZ, vychádzal z výsluchu Ing. Odkladala z iných súdnych konaní, avšak jeho výpoveď nemá žiadny vplyv na neurčitosť, resp. nezrozumiteľnosť článku 5.5 zmluvy. Súd vykonával svojou činnosťou procesnú obranu žalovaného, ktorá viedla k porušeniu princípu rovnosti zbraní. Súd sa nezaoberal ani rozporom s dobrými mravmi podľa § 39 OZ, na ktorý upozorňovali opakovane. Poukázal na rozhodnutie NS SR, sp.zn. 1 Cdo 96/95. Súd neaplikoval § 53d OZ hoci v čase rozhodovania existovali právoplatné rozhodnutia iných súdov, na ktoré žalobca už v podanej žalobe odkazoval. Rozsudok je nespravodlivý, odporuje účelu a významu spotrebiteľského práva upraveného tak národnými a nadnárodnými právnymi predpismi. Tvrdenia súdu ohľadne neprijateľnosti zmluvnej podmienky sú v celom rozsahu nepravdivé. Súd sa neoboznámil s judikatúrou, rozsudkom NS SR, sp.zn. 6 Cdo 127/2017. Odvolatelia poukázali na rozhodnutie Okresného súdu Žilina, sp.zn. 14C/295/2014. Podľa bodu 5.5 zmluvy je možné dokonca alternatívne meniť úrokovú sadzbu aj z dôvodu zmeny ratingu klienta stanoveného bankou. Pričom na rozdiel od vyhláseného neplatného ustanovenia článku 4.6 obsahuje ešte neurčitejšie a nezrozumiteľnejšie pojmy (v čase ich ostatného posúdenia alebo s aktuálnymi rozhodujúcimi skutočnosťami). Zmluva neobsahuje definíciu pojmov miera rizika klienta ani zmena ratingu klienta. Podľa článku 5.5 zmluvy ustanovenia nie je možné, ani úrokové rozpätie meniť, len úrokovú sadzbu. Súd zároveň tvrdí, že uvedené rozhodnutie je na tú prejednávanú vec

neaplikovateľné, keďže vychádza z iných skutkových okolností. Zároveň konštatuje, že išlo o iný typ zmluvy. Uvedený právny záver súdu považujú za nesprávny, nakoľko vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Ďalej súd v odôvodnení uvádza, že pri posudzovaní neprijateľnosti prihliadol aj na kontraktačný proces pred uzavretím zmluvy. V súvislosti individuálneho dojednaní zmluvy súd poukazuje, na to, že zákonom č. 568/2007 Z.z., ktorým bol s účinnosťou od 1.1.2008 novelizovaný OZ bolo do OZ doplnené ustanovenie, v zmysle ktorého sa za neprijateľné zmluvné podmienky považujú ustanovenia zmluvy, ktoré boli individuálne dojednané hoci toto ustanovenie nadobudlo účinnosť až po uzatvorení zmluvy o úvere, v zmysle prechodných ustanovení sa ustanoveniami tohto zákona spravujú aj právne vzťahy vzniknuté pred 1.1.2008. Tento záver súdu považujú za nesprávny. V zmysle prechodných ustanovení k zákonu č. 568/2007 Z.z. vyplýva, že vznik právnych vzťahov sa riadi predpismi platnými v čase ich zatvorenia, teda proces kontraktácie a individuálne dojednanie sa posudzuje podľa predpisov platných k 2.10.2006, teda súd mal postupovať v zmysle pôvodného § 53 ods. 1 OZ. V priebehu konania neprebehlo žiadne dokazovanie a neboli predložené žiadne relevantné dôkazy preukazujúce individuálne dojednanie zmluvy o termínovanom úvere zo dňa 2.10.2006. Žalobca tak nemal čo poprieť. Dokazovanie vykonanými výsluchmi trpí zásadnými vadami. Z výsluchov W. V. vyplýva, že vedomosť o možnosti zvýšenia úrokového rozpätia bola až následná po neúspešných rokovaníach so žalovaným, teda v roku 2012, kedy boli žalovaným upozornení na existenciu článku 5.5. Prvé zmluvy sa uzatvárali v roku 2006. Jednalo sa o nový bankový produkt. Pripomienky žalobcu boli akceptované v minimálnom rozsahu. Dotýkali sa maličkostí nepodstatných častí zmluvy. Z výsluchu p. Q. vyplýva, že zmluvy sa sprísňovali a najjednoduchšie boli v roku 2006. Svedok W. V. síce tvrdí, že zmluvy zbežne čítali, ale je zásadné, že si túto zmenu nevšimol a nevedel o tom, že sa dá jednostranne navýšiť úrokové rozpätie žalovaným. Svedok W. Q. potvrdil, že boli minimálne 3 varianty zmluvy, pričom svedok W. V. tvrdil, že zmluvy boli rovnaké. V roku 2008 sa poskytovali ročne desiatky úverov. Rokovanie bolo ku každej zmluve, hlavne pri podpise, ak bolo skonštatované, že táto je taká istá ako včera, predvčerom, minulý týždeň, boli prebraté základné ustanovenia. Zmluva sa prešla v hlavných bodoch pred každým podpisom. Aj vzhľadom na osobu W. V., ktorý pôsobil vo funkcii viac ako 25 rokov nemožno predpokladať, že by zmluvy podrobne čítal, nakoľko si variantnosť zmlúv ani nevšimol. Podľa jeho vyjadrenia sa procesu pripomienkovania zúčastnil aj p. R. E., ktorého podľa vyjadrenia W. Q. v živote nevidel, iba vedel, že pôsobí vo vrcholovom manažmente. Ak teda R. E. mal vstupovať do procesu, tak je zrejme, že do týchto procesov nikdy nevstupoval, nakoľko so žalovaným sa osobných stretnutí nezúčastnil. V roku 2006 vykonával len čestnú funkciu. Dôvodom zvýšenia úrokového rozpätia neboli dôvody na strane žalobcov ale na strane žalovaného. Neboli splnené zmluvné podmienky podľa článku 5.5 zmluvy na zvýšenie úrokového rozpätia. Napriek neexistencii dôkazov preukazujúcich individuálne dojednanie konkrétnej zmluvy súd sa priklonil v celom rozsahu ku všeobecným skutkovým tvrdeniam bývalého zamestnanca banky W. Q. a napriek zásadným rozporom v skutkových tvrdeniach svedkov a listinných dôkazov vyhodnotil dokazovanie v neprospech spotrebiteľov. Súd nevykonával dokazovanie zápisnicami tak, aby vierohodne posúdil všetky zápisnice a zachytené výsluchy v ich vzájomnej súvislosti len účelovo vytrhol časti textov, ktoré boli priaznivé pre žalovaného. Žalovaný ako banka však nič nedokazoval, hoci má dôkazné bremeno. Vzhľadom na uvedené je zrejme, že kontraktačný proces ak vôbec prebiehal, tak iba ku zmluvám zo začiatku roka 2006, ktoré však článok 5.5 zmluvy neobsahovali. Právny záver súdu prvej inštancie, že o neprijateľnú zmluvnú podmienku nejde aj z dôvodu, že v prípade úroku možno hovoriť o cene plnenia, pričom v zmysle § 53 ods. 2 OZ účinného v čase uzavretia zmluvy sa ustanovenie o neprijateľných zmluvných podmienkach nevzťahuje na predmet plnenia alebo cenu plnenia považuje za nesprávny, nakoľko zmluvná podmienka podľa článku 5.5 sa netýka predmetu plnenia alebo ceny plnenia. Záver súdu, že tvrdenia žalobcov ohľadne doručenia oznámenia o zvýšení úrokového rozpätia považuje za účelové, je nesprávny. Súd sa nevysporiadal s vykonaným dokazovaním, žalobca netvrdil, že by bolo oznámenie doručené dodatočne v júni 2021. Z ich podaní vyplýva, že oznámenie o zvýšení úrokového rozpätia bolo doručené v roku 2014 na jeseň, keď sa začal o vec zaujímať p. R.. Niektoré oznámenia neboli doručené ani v roku 2014 ale až na žiadosť p. M. v roku 2015. Toto potvrdil zamestnanec žalovanej W. Q.. W. V. potvrdil, že na zvýšenie úrokového rozpätia prišli náhodnou kontrolou účtov. Skutočné dôvody zvýšenia úrokového rozpätia a úmysel žalovaného podrobne vysvetlil W. Q. na výsluchu dňa 4.4.2020. Aj napriek nezrovnalostiam v hárku odoslaná pošta, existencií dvoch variantov hárku odoslaná pošta, pričom nesedia ani označenia oznámení, súd tomu nevenoval pozornosť. Žalobcovia namietajú porušenie princípu rovnosti zbrani tým, že súd neprípustným spôsobom nahrádzal dôkaznú povinnosť žalovaného vlastnými úvahami a nad rámec navrhnutých dôkazov kompenzoval neunesenie dôkazného bremena žalovaného. K námietke premlčania majú za to, že súd nepostupoval správne v zmysle hodnotenia rozporu námietky premlčania s dobrými mravmi a zásady, že nikto sa nesmie obohacovať na škodu iného. Námietku premlčania

pokladajú v celom rozsahu za v rozpore s dobrými mravmi, pretože žalovaný koná úmyselne už od samotného začiatku, kedy v zmluve dojednal neprijateľné podmienky, ktoré následne aplikoval a aplikuje ich do dnešného dňa, napriek právoplatným rozsudkom rôznych stupňov súdov a zákonnému zákaz aplikácie článku 5.5 alebo ustanovenia obdobného významu podľa § 53a ods. 1 OZ. Uznesením zo dňa 13.10.2020, ktorým súd zamietol návrh na zmenu účastníkov konania a tým zapríčinil následný stav konania uviedli, že tento postup súdu je nesprávny, nakoľko súd vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Zamietnutie žaloby z titulu nerozlučného procesného spoločenstva nie je správne. Z hľadiska hmotného práva sú vlastníci voči banke v postavení individuálnych veriteľov s ohľadom na princíp delenej zodpovednosti voči dodávateľom podľa § 9 ods. 2 ZoVB. To sa týka aj záväzkov z bezdôvodného obohatenia. Na záväzky z bezdôvodného obohatenia sa aplikuje ust. 9 ods. 2 bytového zákona o delenej zodpovednosti vlastníkov. Aktívne alebo pasívne legitimovaným však je správca vzhľadom na dikciu ust. § 9 ods. 2 a 7 bytového zákona. Žalobcovia poukázali zároveň na nález Ústavného súdu SR, sp.zn. II. ÚS 302/2019. Žalobca napáda rozhodnutie aj v časti týkajúcej sa náhrady trov konania, má za to, že z pozície zákonného zástupcu slabšej strany je rozhodnutie súdu o nároku žalovaného nespravodlivé, poukázal na ust. § 257 CSP. V danom prípade by spotrebiteľia znášali okrem bezdôvodného obohatenia aj trovy konania, čo by bolo zjavne nespravodlivé vzhľadom na dĺžku konania a na prieťahy spôsobené konaním súdu a žalovaným, ktorý znášal množstvo procesných námietok, na ktoré súd prihliadal a ukázali sa ako neopodstatnené. Úlohou súdu nie je len mechanicky rozhodnúť o náhrade trov konania podľa výsledku sporu, ale zvážiť, či tu neexistujú rozhodujúce okolnosti majúce podstatný vplyv na ich priznanie. Takýmito okolnosťami môžu byť aj konania vo veciach ochrany spotrebiteľa, v ktorých sú uplatňované pohľadávky zo spotrebiteľských zmlúv, pri ktorých je spotrebiteľ vylúčený z možnosti dohodnúť zmluvu s iným obsahom ako je to v danom prípade. V prípade, ak vychádzame z účelnosti vynaložených právnych prostriedkov na právnu ochranu, žalovaný, ktorý disponuje celým právnym oddelením s desiatkami interných právnikov zamestnancov, používa aj externú advokátsku kanceláriu, pričom nič mu nebránilo na uvedené spory využiť vlastné kapacity, preto považujú doteraz vzniknuté náklady na právnu obranu žalovaného za zbytočné, ak tieto majú znášať spotrebiteľia. Navrhli rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť, žalobcom vyhovieť, priznať im žalobou uplatnený nárok, alternatívne rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcov uviedol, že rozhodnutie súdu prvej inštancie, aj uznesenie o nepripustení zmeny na strane žalobcu považuje za vecne správne a domáha sa, aby ich odvolací súd potvrdil. Prvoinštančný súd neporušil rovnosť zbraní a spor rozhodol zákonne na základe riadne vykonaných dôkazov a relevantnej právnej úpravy. Obom stranám dal rovnaký priestor na navrhovanie dôkazov, dôkazy zákonným spôsobom vykonal a vec rozhodol po vykonaní všetkých navrhnutých dôkazov. Súd bral v súlade s čl. 11 ods. 4 CSP do úvahy všetko, čo vyšlo v spore najavo. Listiny a svedecké výpovede boli predložené, resp. navrhnuté stranami a to, že z nich abstrahoval skutkový dej inak ako ho prezentovali žalobcovia, nemožno považovať za procesnú vadu ani porušenie rovnosti zbraní. Navyše sa musel vysporiadať aj s nekonzistentnými tvrdeniami žalobcov, ku ktorým nedokázali predložiť žiaden relevantný dôkaz. Súd konzistentne a detailne posúdil všetky rozhodujúce skutočnosti. Zdôvodnil, prečo sa nezaoberal názormi NS SR a Ústavného súdu SR v sporoch, ktoré sa týkajú iného typu zmlúv o úvere a neobsahujú ustanovenie článku 5.5 v prejednávanej zmluve. Ak súd dospel k záveru, že ustanovenie nie je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, pretože bolo individuálne dojednané, nie je daný základ nároku. V tomto prípade nemohlo vzniknúť bezdôvodné obohatenie žalovaného. Obdobne nedôvodná je aj polemika žalobcov so súdom, či mali tvoriť nerozlučné procesné spoločenstvo. Súd iba doplnkovo uviedol, že dôvodom zamietnutia žaloby by bol aj nesprávne určený okruh účastníkov. Žalobcovia namietajú, že banka nepredložila žiaden dôkaz o priebehu kontraktácie. Bývalý zamestnanec správcu potvrdil, že ako ich zástupca mal možnosť zmluvu pripomenkovať, pripomenkoval ju jeho právnik a na obsahu zmluvy sa dohodli. To či došlo počas kontraktácie k vznieseniu závažných alebo menej závažných pripomienok a či boli akceptované, nebolo predmetom dokazovania. Pre individuálnu dohodu stačí potvrdenie skutočností, že správca reálne zasiahol do zmluvných rokovaní a mohol ovplyvniť obsah zmluvy. Obaja svedkovia (W. V. a W. Q.) potvrdili, že správca ako zákonný zástupca žalobcov mal možnosť zmluvu pripomenkovať a to, že ustanovenia v čase podpisu za neurčité nepovažoval. Žalobcovia nerozlišujú, že článok 4.6 zmluvy o úvere bol dohodnutý v zmluve o úvere na bývanie uzavretej medzi fyzickými osobami, ktoré neboli zastúpené správcom, ani iným kvalifikovaným subjektom. Práve zastúpenie správcom vytvára podstatné rozdiely pri okolnostiach uzavretia spornej zmluvy. Súd nemohol skúmať, ako by obsah zmluvy interpretoval neskúsený spotrebiteľ, ale ako by ho interpretoval skúsený a odborne spôsobilý správca, teda profesionál. Ten mal navyše možnosť zasiahnuť do obsahu zmluvy z pozície zástupcu množstva

klientov. Väčšina ďalších tvrdení žalobcov nevyplýva z vykonaného dokazovania, ale z jeho interpretácie posudzovaných udalostí. Účelová verzia žalobcov pritom nemá oporu vo vykonanom dokazovaní. Súd preskúmal všetky predložené listiny a skutkové tvrdenia. To, že čiastočne našiel ďalšie dôvody nad rámec argumentácie žalovaného, pre ktoré považoval nárok žalobcov za nedôvodný, nemožno považovať za vadu rozhodnutia, svojvôľu súdu, alebo porušenie rovnosti zbraní. Článok 5.5 o úvere nemožno považovať za neprijateľnú zmluvnú podmienku, ani podľa úpravy platnej v čase jej uzavretia. Nemožno uznať ani argument, že ak sa dohodnutá podmienka týka jednostrannej možnosti zmeny ceny plnenia, netýka sa uvedenej problematiky. Žalovaný považuje žalobcami prezentovaný záver za nedostatočne vysvetlený a nesprávny. Sporné ustanovenie nie je rovnaké ako zmluvná podmienka posudzovaná súdmi v rozsudku NS SR, sp.zn. 6 Cdo 127/2017 spolu s uznesením ÚS SR, sp.zn. III.ÚS 124/2020. Článok 5.5 zmluvy o termínovanom úvere doposiaľ nebol vyhlásený za neprijateľnú zmluvnú podmienku. Súd správne deklaroval, že ide o irelevantné skutočnosti, keďže záver NBS sa týka aplikácie článku 12.1.1 zmluvy o úvere, na základe ktorého žalobcovia bezdôvodné obohatenie nežiadali. Záver NBS pritom nie je pre súd záväzný, preto nie je dôvod na to, aby mal v tomto smere akúkoľvek relevanciu. Pokiaľ sa týka náhrady trov konania, tak aj keď je žalovaný právnickou osobou, ktorá disponuje určitým počtom právnikov, má právo nechať sa zastúpiť advokátom (čl. 47 ods. 2 Ústavy SR). V konkrétnom prípade navyše správca podal voči žalovanému spolu 50 žalôb. Na riešenie takéhoto počtu sporov je potrebné vyčleniť samostatného zamestnanca, ktorým žalovaný nedisponuje.

Žalobcovia v písomnom vyjadrení k vyjadreniu žalovaného k odvolaniu uviedli, že odôvodnenie súdu prvej inštancie je nelogické, je nejasné, právne neudržateľné, svojvoľné, formalistické, vykonštruované, bez akejkoľvek opory v platnej legislatíve. Poukázali na konkrétne pochybenia súdu pri vedení dokazovania, pričom rozpory vo výpovediach svedkov súd preklenul vytvorením vlastnej konštrukcie, ktorá však nemá oporu vo vykonanom dokazovaní. Argumentácia žalobcov o zastúpení spotrebiteľov skúseným alebo nespôsobilým správcom je irelevantná, nakoľko nemá oporu v § 24a ZoSÚ, ani v iných právnych predpisoch, a nemá žiadny vplyv na skutkový stav veci, teda stále sa jedná o spotrebiteľský vzťah, pričom žalovaný žiadnym spôsobom nezosúladiť zmluvný vzťah s požiadavkami aktuálneho znenia ZoSÚ.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie podala včas oprávnená osoba, v neprospech ktorej bolo rozhodnuté (§ 359 a § 362 ods. 1 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 355 ods. 2 a § 357 písm. b) CSP), preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie mu predchádzajúce v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny.

Predmetom konania vedeného na súde prvej inštancie pod sp.zn. 32C/39/2017 je vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorého sa domáhajú žalobcovia na žalovanom a to vo výške 9.283,20 eur s 5% ročným úrokom z omeškania od 24.6.2016 do zaplatenia, z ktorej sumy však časť 1.958,23 eur zobrali späť a v tejto časti bolo konanie zastavené.

Predmetom odvolacieho konania je tak posúdenie správnosti postupu a rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorým žalobu vo zvyšnej časti (o vydanie bezdôvodného obohatenia) v sume 7.324,97 eur s úrokom z omeškania 5% ročne od 24.6.2016 do zaplatenia zamietol a žalovanému priznal voči žalobcom nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

Odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, pričom má za to, že súd vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre posúdenie žalobou uplatneného nároku, jeho výsledky správne vyhodnotil jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach a dospel k správnym skutkovým zisteniam pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobou uplatneného nároku a pretože odvolací súd zdieľa v celom rozsahu i právne závery prvoinštančného súdu vo veci, ktorý na vec aplikoval správne hmotnoprávne ustanovenia a tieto v súvislosti s danou vecou i správne vyložil, s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP, odvolací súd odkazuje na písomné vyhotovenie napadnutého rozsudku. Odvolací

súd ani s prihladnutím na odvolacie argumenty nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov prvoinštančného súdu odchýliť, keď odvolateľ neuviedol v odvolaní skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé privodiť zmenu napadnutého rozsudku.

Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR (ďalej len ústavy), každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

10. Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

11. Obsah práva na súdnu ochranu v čl. 46 ods. 1 ústavy nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní. Jeho obsahom je i zákonom upravené relevantné konanie súdov. Každé konanie súdu, ktoré je v rozpore so zákonom, je porušením ústavou zaručeného práva na súdnu ochranu (I. ÚS 26/94). K odňatiu práva na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy preto dochádza aj vtedy, ak sa niekto („každý“) domáha svojho práva na súde, ale súdna ochrana tomuto právu nie je priznaná, alebo nemôže byť priznaná v dôsledku konania súdu, ktoré je v rozpore so zákonom (porovnaj III. ÚS 7/08).

12. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj z rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky vyplýva, že tak základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v sebe zahŕňajú aj právo na rovnosť zbraní, kontradiktórnosť konania a odôvodnenie rozhodnutia (napr. II. ÚS 383/06).

13. Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (III. ÚS 209/04, IV. ÚS 115/03).

14. Odvolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody svojho rozhodnutia. Jeho rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože súd sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že odvolateľ sa s právnym názorom súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia súdu (napr. I. ÚS 188/06).

15. Odvolacia námietka žalobcu sa týkala ne/platnosti dojednaného ustanovenia čl. 5.5 zmluvy. Súd prvej inštancie uviedol, že pokiaľ ide o znenie bodu 5.5. zmluvy, súd ho považoval za určité a zrozumiteľné, a teda v tomto smere za platne dojednané (§ 37 ods. 1 OZ a contrario) a bližšie sa k uvedenému vyjadril vo svojom rozhodnutí. Odvolací súd poukazuje na to, že správca ako zástupca žalobcov, ako právnická osoba založená výlučne za účelom správy bytových domov, je povinný hospodáriť s majetkom vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome s odbornou starostlivosťou v súlade s podmienkami zmluvy o výkone správy (§ 8b ods. 2 písm. a) ZoVB. Preto sa možno dovolávať aj odbornej starostlivosti (a teda aj očakávať, že pokiaľ uzatváral Zmluvu o termínovanom úvere č. 06/038/06 zo dňa 02.10.2006, mal určité vedomosti a vedel, čo podpisuje) a pokiaľ táto objektívna starostlivosť správcom dodržaná nebola, vytvára to zodpovednostný vzťah medzi ním a vlastníkmi. V tomto smere odvolací súd poukazuje aj na rozhodnutie v inej veci Krajského súdu v Trnave pod č. k. 23Co 185/2019-503 zo dňa 28.09.2020, kde súd uviedol, že v konaní bolo preukázané, že za vlastníkov koná žalobca ako správca, u ktorého sa predpokladajú určité vedomosti. Podľa názoru odvolacieho súdu ide o pojem ekonomický a k záveru o jeho nezrozumiteľnosti bolo vhodné vykonať primerané dokazovanie aj napríklad s poukazom na bod 5.7. zmluvy, v ktorom sa používa rovnaký pojem s odkazom na možnosť klienta raz ročne požiadať banku o prehodnotenie jeho miery rizika a s tým súvisiace prehodnotenie úrokovej sadzby. Z uvedeného

vyplýva, že samotná zmluva predpokladala, že v istých prípadoch mohol byť uvedený faktor (podľa názoru súdu prvej inštancie nezrozumiteľný) pre klienta banky výhodný.

16. ZoVB v § 8 ods. 5 ustanovuje, že „Správca zodpovedá vlastníkom bytov a nebytových priestorov v dome za všetky škody vzniknuté v dôsledku neplnenia alebo nedostatočného plnenia svojich povinností vyplývajúcich z tohto zákona, alebo zo zmluvy o výkone správy.“ A na margo uvedeného je potrebné uviesť, že od 1. júna 2016 je správca v zmysle § 6 zák. č. 246/2015 Z. z. o správcoch bytových domov a o zmene a doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších predpisov „povinný mať uzavreté poistenie zodpovednosti za škodu, za vznik ktorej zodpovedá pri výkone správy podľa osobitného predpisu, v rozsahu primeranom počtu spravovaných bytových domov a miere rizika spojeného s výkonom správ“.

17. Výklad právneho úkonu je potrebné urobiť, ak je obsah právneho úkonu sporný či pochybný a domáha sa ho niektorý z jeho účastníkov. Účelom výkladu nie je formalistický výklad právneho úkonu, ale zistenie skutočnej vôle jeho účastníkov, ak táto vôľa nie je zjavná z obsahu právneho úkonu. Súčasne je potrebné chrániť dobrú vieru druhého účastníka právneho, voči ktorému právny úkon smeroval. Právne úkony treba vykladať nielen podľa ich jazykového vyjadrenia, ale najmä podľa obsahu vôle toho, kto právny úkon urobil, s prihliadnutím na to, že treba chrániť dobrú vôľu adresáta, ktorému bol právny úkon určený (viď Ro NS SR sp. zn. 2 Cdo 281/2005).

18. Odvolací súd opäť poukazuje na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave, č. k. 23Co 185/2019-503 zo dňa 28.09.2020, kde „podľa názoru odvolacieho súdu ide o pojem ekonomický a k záveru o jeho nezrozumiteľnosti bolo vhodné vykonať primerané dokazovanie aj napríklad s poukazom na bod 5.7. zmluvy, v ktorom sa používa rovnaký pojem s odkazom na možnosť klienta raz ročne požiadať banku o prehodnotenie jeho miery rizika a s tým súvisiace prehodnotenie úrokovej sadzby. Z uvedeného vyplýva, že samotná zmluva predpokladala, že v istých prípadoch mohol byť uvedený faktor (podľa názoru súdu prvej inštancie nezrozumiteľný) pre klienta banky výhodný.“ S uvedeným názorom sa odvolací súd stotožňuje a možno preto uzavrieť, že dojednanie bodu 5.5 zmluvy odvolací súd nepovažuje za neplatné pre jeho nezrozumiteľnosť a nejednoznačnosť. Význam daného ustanovenia bol stranám zrejmy a tu je treba prihliadnúť tiež aj na okolnosti uzatvorenia zmluvy, keď vlastníkov bytov zastupoval správca bytov, ale i to, že zmluva bola dojednaná individuálne, pričom ovplyvniť jej obsah mohli obe strany. Možno len súhlasiť s názorom súdu prvej inštancie v tom, že žalobca pôvodne určitosť daného ustanovenia nespochybňoval a vychádzajúc zo žaloby mu bol jeho význam zrejmy, pričom uvedené namietal až neskôr, čo možno považovať z jeho strany za účelové.

19. Odvolací súd nevidí dôvod neplatnosti ani pre rozpor s dobrými mravmi (§ 39 OZ). Ako bolo konštatované tak súdom prvej inštancie, ale aj odvolacím súdom vyššie, zmluva bola uzatváraná správcom vlastníkov bytov, u ktorého sa predpokladajú určité vedomosti, odvolací súd má za to, že zmluva bola dojednaná individuálne (k tomu viď nižšie) a ani výška zmeny úrokového rozpätia s ohľadom na okolnosti, za ktorých k nej banka pristúpila, nebola v takej výške, ktorá by bola neprimeraná.

20. Odvolateľ namietal i neprijateľnosť zmluvnej podmienky dojednanej v bode 5.5 zmluvy a nesprávne vyhodnotenie výpovedí svedkov, ktoré sa uskutočnili na iných pojednávaniach ohľadom kontraktácie predmetnej zmluvy. Výpoveď svedka Q. považoval za účelovú a svedka W. V. za zmätočnú, a tiež za tendenčnú a účelovú s cieľom vyvinúť svoju osobu zo zodpovednosti za prípadnú škodu.

21. Podľa ust. § 191 ods. 1 CSP, dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, keď v zmysle ods. 2 tohto ustanovenia vierohodnosť každého vykonaného dôkazu môže byť spochybnená, ak zákon neustanovuje inak.

22. Hodnotenie dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Hodnotenie dôkazov môže robiť len súd, ktorý ich vykonal. Zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadruje, že záver, ktorý si sudca urobí o pravdivosti či nepravdivosti tvrdených skutočností vzhľadom na poznatky získané z vykonaných dôkazov, je vecou vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Medzi skutočnosťami, ktoré boli tvrdené a boli predmetom dokazovania, sudca rozlišuje tie, ktoré sú pre spor rozhodné. Zákon nepredpisuje pravidlá, z ktorých by malo vychádzať hodnotenie jednotlivých dôkazov a ich hodnotenie vo

vzájomnej súvislosti. Hodnotenie dôkazov je zložitý myšlienkový proces, ktorého podstatou sú čiastkové i komplexné závery sudcu o výsledkoch vykonaného dokazovania.

23. Zo zásady voľného hodnotenia dôkazov vyplýva, že nesprávnosť tohto hodnotenia možno vyčítať, len ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá pravidlám logického myslenia. Nemožno potom ani polemizovať so skutkovými závermi súdu a namietat', čomu uveril a čomu nie, že niektorý dôkaz nemal pre skutkový stav za dôležitý alebo naopak (6MCdo 1/2010).

24. Súd prvej inštancie sa vyjadril k výpovedi oboch svedkov, pričom k samotnému kontraktácnemu procesu sa vyjadril tak, že skutočnosť, že sa znenie ustanovení neskôr dojednaných zmlúv väčšinou zhodovalo so znením ustanovení skorších zmlúv (vrátane bodu 5.5.), nie je daná jednostranným pôsobením banky, ale zhodnou vôľou banky a správcu pri procese kontraktácie, a preto nejde o formulárové zmluvy, i keby sa niektoré ich ustanovenia zhodovali. Rozhodujúce je, že kontraktáčný proces prebehol medzi žalovanou ako bankou a správcom, ktorý bol odborne spôsobilou osobou, a ktorý mal možnosť do znenia zmluvy zasiahnuť a ak pri neskorších zmluvách nezasiahol, stalo sa to z jeho rozhodnutia, a nie preto, že by bola zmluva formulárová. Vzhľadom na veľký časový odstup od uzavretia konkrétnej zmluvy a veľké množstvo uzatváraných obdobných zmlúv je ťažko očakávať, že bude preukázaný konkrétny priebeh uzatvárania tejto konkrétnej zmluvy, ako to požadoval žalobca. Súd mal s poukazom na vyššie uvedené za to, že zmluvné dojednanie v bode 5.5. zmluvy je potrebné považovať za individuálne dojednané aj v prípade tu prejednávanej zmluvy. Zároveň je (rovnako ako v prípade otázky určitosti zmluvného dojednania) dôvodné očakávať, že správca ako profesionál v oblasti uzatvárania úverových zmlúv za vlastníkov bytov by formulárovú zmluvu ani nepodpísal. S uvedeným sa odvolací súd stotožňuje. Pokiaľ by aj výpoveď svedka Q. mala byť tendenčná, z výpovede svedka W. V. je zrejmé, že rokovania medzi stranami prebiehali ohľadom zmluvy, uviedol, že štandardným spôsobom úverovú zmluvu si prešli, odkonzultovali s právnikom, prvé zmluvy čítali celé, tie ďalšie zmluvy tak detailne nečítali. Vyjadril sa tiež tak, že návrhy zmlúv dostávali aj na pripomienkovanie, aby sa vyjadrili. K úrokovej sadzbe sa vyjadril tak, že si úplne nepamätal, ale myslí si, že nebola dohodnutá ako fixná. Uviedol tiež, že s prvými zmluvami sa viacej pohrali, dohadovali o úverových podmienkach, o výške úrokov, bolo viacej jednaní na prvých zmluvách, tie ostatné čo bežali boli opisy predchádzajúcich zmlúv, týmto sa toľko nevenovali, kde získali nejaký úspech, ale väčšinou ťahali za kratší koniec. Vedel, že došlo k nejakým úpravám úrokov v období, keď Dexiu kúpila Penta. Z obsahu výpovedí svedka W. V. je zrejmé, že kontraktáčný proces prebiehal, žalobca mal možnosť pripomienkovať návrh zmluvy, preto odvolací súd má za to, že zmluva a zmluvné podmienky boli dojednané individuálne.

25. Závery súdu prvej inštancie o individuálne dojednanej zmluve sú správne a odvolací súd sa s nimi stotožňuje. Žalobca vedel, že má dohodnutý úver s druhom úrokovej sadzby: Revizibilná. Ďalej bolo dojednané, že celková revizibilná úroková sadzba je hodnota 6 mesačného BRIBOR + úrokové rozpätie 1 % p.a.. Dojednanie v bode 5.5, v zmysle ktorého má banka právo adekvátnym spôsobom meniť úrokovú sadzbu v prípade, ak dôjde k zmene miery rizika klienta, nemožno považovať za neprijateľnú zmluvnú podmienku a v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie súdu prvej inštancie. Nebolo vylúčené, že sa mohli meniť aj v prospech spotrebiteľa. Príslušnú zmenu úrokovej sadzby je banka oprávnená uskutočniť automaticky bez dodatkov k úverovej zmluve a takúto zmenu písomne v primeranej lehote oznámi klientovi. Uvedené znamená, že výška úrokovej sadzby sa môže v priebehu úverového vzťahu meniť. Ustanovenie § 8b ods. 3 ZoVB (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy) napríklad žalobcovi pri obstarávaní služieb a tovaru ukladá povinnosť dojednať čo najvýhodnejšie podmienky, aké sa dali dojednať v prospech vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome. Bolo preto na žalobcovi, aby takýmto spôsobom i konal.

26. NBS v stanovisku zo dňa 28.4.2016 k predmetnej veci (na podnet žalobcu) vyjadrila názor, že zmena úrokovej sadzby v dôsledku údajnej zmeny miery rizika klienta (žalobcu) je v rozpore s právnymi predpismi. Súd nie je viazaný názorom NBS a treba tiež uviesť, že táto sa k bodu 5.5 zmluvy nevyjadrovala. Žalovaný žalobcu o zvýšení úrokového rozpätia informoval listom zo dňa 08.06.2011 odoslaným správcovi.

27. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje i s odôvodnením súdu prvej inštancie pokiaľ posudzoval rozhodnutia, na ktoré poukazyval žalobca. Zdôvodnil, prečo na tieto neprihliadal. Tu odvolací súd zdôrazňuje, že v danom prípade má za preukázané, že rokovania ohľadom uzatvorenia zmluvy a ich zmien boli dojednané individuálne a za vlastníkov bytov konal správca, ktorý bol odborne spôsobilou

osobou, a ktorý mal možnosť do znenia zmluvy zasiahnuť a ak pri neskorších zmluvách nezasiahol, iba z vlastného rozhodnutia, nie preto, že by bola zmluva formulárová.

28. Jednou zo súčastí koncepcie spravodlivého súdneho konania, je tiež princíp rovnosti zbraní, ktorý okrem iného vyžaduje, aby každý účastník mal primeranú možnosť predložiť svoje návrhy za podmienok, ktoré nie sú podstatne nevýhodnejšie než podmienky, za ktorých touto možnosťou disponuje druhý účastník (viď rozsudky ESĽP Ankerl v. Švajčiarsko, 1996 - V, s. 1567, Helle v. Fínsko, 1997 - VIII, s. 2928 a pod., uznesenie Najvyššieho súdu SR z 21. júla 2010, sp. zn. 5 Cdo 122/2010).

29. Nemožno vytknúť súdu prvej inštancie ani tú skutočnosť, že by porušil princíp kontradiktórnosti ako základnej súčasti práva na spravodlivý proces. Táto zásada znamená, že obom stranám konania musí byť daná možnosť zoznámiť sa so stanoviskami a dôkazmi predloženými súdu s cieľom ovplyvniť jeho rozhodnutie - či už protistranou alebo na konaní nezúčastneným subjektom, od ktorého si prípadne súd takéto vyjadrenie alebo dôkaz mohol vyžiadať - a vyjadriť sa k nim (porovnaj Kmec, J., Kosař, D., Kratochvíl, J., Bobek, M. Evropská úmluva o lidských právech. Komentář. 1. Vydání. Praha : C. H. Beck, 2012, s. 740). Podľa Slovníka súčasného slovenského jazyka vydaného Vedou, vydavateľstvom Slovenskej akadémie vied, Bratislava 2011 (2. zv), kontradiktórnosť je prenos dôkazného bremena zo súdu na účastníkov sporu, resp. rokovací spôsob súdneho procesu. Právo na kontradiktórny proces nemá absolútny charakter a jeho rozsah sa môže líšiť najmä v závislosti na zvláštnostiach daného konania. Nebráni súdu, aby od tohto pravidla v záujme procesnej ekonomie upustil, ak je zrejmé, že nezoznámenie účastníka konania napr. so stanoviskom iných účastníkov nemôže mať akýkoľvek vplyv na výsledok konania pred nimi.

30. Argumentácia žalobcu stála na tom, že dojednanie bodu 5.5 Zmluvy považuje za neprijateľnú zmluvnú podmienku, neskôr že ide o neplatne dojednané ustanovenie pre jeho neurčitosť a nezrozumiteľnosť. Žalovaná vo svojich vyjadreniach uviedla, z akého dôvodu nie je možné považovať predmetné dojednanie bodu 5.5 za neprijateľnú zmluvnú podmienku, vyjadrila sa aj k jeho určitosť a zrozumiteľnosti, a zdôvodnila tiež za akých okolností mohla pristúpiť k zmene úrokového rozpätia. Vo veci boli ako dôkaz zo strany žalovanej navrhnuté výsluchy svedkov W. B. Q. a W. X. V., keď žalovaná zároveň doložila i zápisnice z pojednávania z konania vedeného Okresným súdom Trnava, sp. zn. 11C/51/2017 zo dňa 04.02.2020 a sp. zn. 11C/33/2017 zo dňa 09.07.2020, kde zo strany svedka W. Q. boli tiež vysvetlené okolnosti, za ktorých sa zmluvy uzatvárali, ale vyjadrila sa aj k pojmom a okolnostiam, za ktorých mohla žalovaná pristúpiť k zmene úrokového rozpätia, a tým aj k zmene úrokovej sadzby, ktoré žalobca nevyvrátil pred súdom prvej inštancie. K uvedeným záverom sa mohol žalobca vyjadriť, pričom súd rozhodol iba v zmysle vykonaného dokazovania. Pokiaľ i uviedol argumentačne niečo navyše, uvedené už vplyv na vec samú nemalo.

31. Odvolací súd sa stotožnil aj so záverom súdu prvej inštancie, že v postavení jednotlivých vlastníkov bytov sa jedná o nútené spoločenstvo žalobcov (§78 CSP) vzhľadom na hmotnoprávny charakter vzťahu. Predmetom sporu je nárok jednotlivých vlastníkov bytov na vydanie bezdôvodného obohatenia zaplateného žalovanému z fondu prevádzky, údržby a opráv, pričom súd prvej inštancie s odvolaním sa na ust. §8a ods.7, §10 ods.5, §19 ods.2 zákona o vlastníctve bytov konštatoval, že s prechodom vlastníckeho práva bytu dochádza k právnemu nástupníctvu všetkých práv a povinností vyplývajúcich pre vlastníka bytu. V zmysle ust. §78 ods.2 CSP ide o prípad, kedy sa pre úspech v spore vyžaduje účasť všetkých subjektov právneho vzťahu. V danom prípade žalobcami neboli v čase vyhlásenia rozsudku všetci aktuálni vlastníci bytov v bytovom dome, ktorých sa týka skutkový a právny základ sporu a preto súd prvej inštancie správne aj z tohto dôvodu žalobu pre nedostatok aktívnej legitimácie zamietol.

32. Pokiaľ sa týka uznesenia zo dňa 13.10.2020, ktorým nebola pripustená zmena subjektu na strane žalobcov, tak odvolací súd mal za to, že toto právoplatné uznesenie nemá vplyv na vecnú správnosť meritórneho rozhodnutia, keď žaloba bola zamietnutá aj z iných dôvodov, a ak by na strane žalobcov vystupoval len správca výsledok sporu by sa nezmenil.

33. Ďalšie odvolacie argumenty žalobcu odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej už za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadať. I podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak

nemusi dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Preto na ostatnú odvolaciu argumentáciu žalobcu odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

34. Odvolatelia namietali rozhodnutie aj v časti náhrady trov konania, kde žiadali aplikovať ust. § 257 CSP, podľa ktorého výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

35. Zmyslom a účelom inštitútu náhrady trov konania pred všeobecným súdom je poskytnúť úspešnej strane náhradu tých trov konania, ktoré účelne vo vecnej a časovej súvislosti s konaním musela alebo bude musieť nepochybne zaplatiť, pričom by ich nemusela zaplatiť, ak by tu nebolo konanie pred všeobecným súdom. V sporovom konaní sa povinnosť nahradit' trovy konania spravuje zásadou úspechu v spore, ktorá je doplnená zásadou procesnej zodpovednosti za zavinenie. Ak mala strana sporu plný úspech v konaní, prizná sa jej celá náhrada trov konania. Ak mala strana v spore úspech len čiastočný, potom sa náhrada trov konania pomerne rozdelí. V prípade, ak strana zaviniła zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane. Súd je však povinný vždy vychádzať z konkrétnych okolností prípadu a zohľadňovať všetky relevantné skutočnosti z hľadiska rozhodovania o náhrade trov konania. Ustanovenie § 257 CSP predstavuje odchýlku od zásady zodpovednosti za výsledok a zásady zodpovednosti za zavinenie. Aplikácia tohto ustanovenia pri rozhodovaní o náhrade trov konania prichádza do úvahy v prípadoch, keď sú síce naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania podľa § 255 a nasl. CSP, avšak súd dôjde k záveru, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov celkom alebo sčasti neprizná. Zákonná dikcia vyžaduje pre aplikáciu moderačného oprávnenia súdu naplnenie dvoch podmienok a to, musí ísť v danom prípade o dôvody hodné osobitného zreteľa a súčasne musí ísť o výnimočné okolnosti, ktoré odôvodňujú opodstatnenosť použitia tohto zákonného ustanovenia. Dôvody hodné osobitného zreteľa môžu spočívať v charaktere určitého druhu konania alebo môžu byť dané charakterom určitej procesnej situácie, prípadne sa môže týkať celkom špecifických skutkových či sociálnych aspektov strán sporu. V zásade však je nutné zdôrazniť, že aplikácia moderačného oprávnenia súdu v zmysle ustanovenia § 257 CSP by mala mať charakter ojedinelosti a výnimočnosti. Nakoľko použitie tohto ustanovenia negatívne dopadá na stranu sporu, ktorá by inak mala právo na náhradu trov konania, musí aplikácia predmetného ustanovenia zodpovedať osobitným okolnostiam konkrétneho prípadu a musí mať vždy výnimočný charakter (viď. R 34/1982). Nepriznať trovy konania je teda prípustné len výnimočne a v prípade, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa na strane strán, pričom má súd vychádzať z posúdenia všetkých okolností v danej veci. Po oboznámení sa s obsahom spisu i odvolací súd dospel k záveru, že v danom prípade nie sú splnené podmienky na aplikáciu ust. § 257 CSP, v zmysle ktorého by žalovanému nemal byť priznaný nárok na náhradu trov konania.

36. Iba tá skutočnosť, že ide o konanie, v ktorom vystupuje spotrebiteľ, nestačí na to, aby súd mechanicky aplikoval v jeho prípade ust. § 257 CSP v prípade jeho neúspechu. Pri ustanovovaní zákonných podmienok ochrany spotrebiteľa je nutné dbať na vyváženosť právnej úpravy z hľadiska jednotlivých ústavných štandardov, vrátane princípu právneho štátu. Aj keď je ochrana spotrebiteľov neoddeliteľnou súčasťou súčasného súkromného práva a postavenie spotrebiteľov je potrebné brať vážne, ochranu spotrebiteľov je nutné interpretovať triezvo, neutrálne, ako akékoľvek iné právne inštitúty. (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL. ÚS 11/2016 zo 7. februára 2018)

37. S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu odvolací súd rozsudok súdu prvej inštalencie v napadnutej zamietajúcej časti i v závislom výroku o nároku na náhradu trov konania v súlade s § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

38. Úspešný žalovaný má voči žalobcom podľa § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnej výške vzhľadom na to, že bol v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešný, a neboli tu dané žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali výnimočne mu náhradu trov konania nepriznať (§ 257 CSP). O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštalencie po právoplatnosti tohto rozsudku, a to samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

39. Senát odvolacieho súdu tento rozsudok prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP). V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).